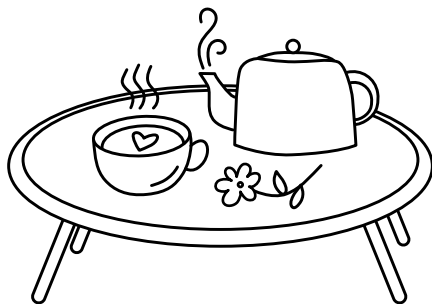

Úvod

Když se mě někdo zeptá, jestli mám doma vždycky uklizeno, obvykle se pousměju. Tak trochu se ode mě očekává, že budu mít doma vše krásně seřazené a vše bude pod kontrolou. Víš proč? Protože jsem interiérová designérka. Jenže opak je pravdou. I já mám doma občas výbuchy nepořádku. Nestíhám vše seřadit, uklidit. Někdy se to prostě nepovede. Ne proto, že bych neměla pořádek ráda, miluji ho. Ale už dávno vím, že **na pořádek není jen jedna univerzální šablona**. Pořádek totiž může v čase pokaždé znamenat něco jiného. Mění se podle potřeb, fáze života, ročního období, dětského období, pracovního období a taky podle toho, jestli mám PMS nebo náladu na tvoření.

Možná máš doma systém. Nebo alespoň organizéry na pokusy o něj. Možná si udržuješ doma katalogové bydlení a minimalistický styl a vyhovuje ti to. **A to je dobře!** Přesto jsou na světě i lidé jako já, co mají pár věcí a pro těch pár věcí mají dalších pár věcí, a pak to chce systém a skvělé a štedré úložné prostory. No a samozřejmě čím menší bydlení, tím se hůř realizuje praktické ukládání všech předmětů, které chceme mít vždy po ruce. Nicméně mít doma uklizeno i v tomto případě není úplně nereálné. **Chce to jen péči.** Vždy je nějaká cesta, která mnohdy vyžaduje kompromis. Přiznejme si, že ten nejsme vždy schopni a ochotni udělat. A pak se vše zbytečně kupí a nabaluje.

Dřív jsem si myslela, že jako interiérová designérka a koučka bych měla mít svůj domov stále uklizený. Jenže to by nezohledňovalo naši realitu. Máme doma děti a psa, tu a tam nechám hrníček na lince a nedám ho hned do myčky, což mého muže někdy vytáčí k šílenství. Občas se mi doma mísí kreativní výbuchy dětí s těmi mými (a mnohdy dokonce

obojí najednou). **Namísto pochybností o sobě samé jsem si dovolila přijmout tuhle větu: „Jsem organizovaná. Většinu času.“ A víš co? Ono to stačí.**

Tahle knížka není o dokonalosti. Stejně tak není o stoprocentní dokonalosti organizace domácnosti. Je o systému, který musí hlavně fungovat pro tvou situaci. **Je o zónách klidu uprostřed běžného provozu.** O malých záchytných bodech, které ti pomůžou udržet rovnováhu. **Doma i v hlavě.** Nechci touto knihou nikoho měnit proti jeho vůli nebo přesvědčení. Je důležité, zda si najdeš pro svůj chaos to, co pomůže právě tobě zůstat organizovanou, alespoň po většinu času. **Knihu píšu nejen pro ženy.** Přesto ve svých větách promlouvám v ženském rodě, jelikož neustálá variace na ženský a mužský rod by mohla být po chvíli matoucí. Pokud si vezmeš tuto knihu a jsi muž, tak věř, že tato kniha je i pro tebe. Určitě jsou tu pasáže, se kterými můžeš rezonovat i ty. Jen jsou psány v ženském rodě. Ale věřím, že to pochopíš a i tak si vezmeš z této knihy maximum a hlavně to, co právě ty potřebuješ.

Pokud se chceš cítit doma dobře, nechceš být otrokem pořádkové dokonalosti. Pokud jsi máma. Pokud hledáš nový začátek. Pokud věříš, že změna domova může mít vliv na změnu tvého života. **Dovol si přijmout tuhle myšlenku. Jsi organizovaná. Jsi organizovaný. Většinu času.** Tvá hodnota se neměří podle výšky hromady prádla. I když to může být někdy pořádně vyčerpávající, pomocí pár tipů a triků, které ti budou v této knize vyhovovat, si můžeš zvolit řešení, které tě posune právě tam, kde se budeš cítit lépe. **Třeba díky tomu poznáš lépe sebe, své bydlení a své potřeby.**

Knihu jsem doplnila o výzvy. Je pouze na tobě, jak se k nim postavíš. **Ale víš, jak se říká, že jen blázni dělají stejnou věc a očekávají jiný výsledek? Tak nebuď bláznem a zkus něco změnit!** Nemusí toho být ze začátku mnoho. Stačí malé krůčky, které můžeš udělat hned. Díky tomu uvidíš hned i výsledek a budeš moci posoudit, zda to stálo za to. Jestli je právě tohle tvým problémem, proč se ti doma nedaří udržet pořádek v normách, které by zrovna tobě vyhovovaly. To odhalíš pouze ty. Pokud si položíš otázky, které v knize najdeš, možná najdeš kroky, které ti pomohou navodit potřebný klid a pohodu.

Může to být vyčerpávající. Přehnané očekávání a tlak na výkon snad nikdy nic pozitivního do života nepřinesly. Tak se zeptej sebe sama, pro koho vlastně úklid děláš. Chceš se zavděčit někomu cizímu? Nebo svému nejbližšímu okolí? Proč je důležitější názor ostatních než tvůj vlastní? Kdo může dělat soudy o tom, jak by měl vypadat správný domov? **Já si myslím, že nejdůležitější je bydlet v klidu a s láskou.** Ono pak ani nevadí pár zapomenutých hrníčků na kuchyňské lince, protože díky celkovému odrazu tvého bydlení, pokud ho budeš vytvářet s láskou, se tvůj domov nestane ze dne na den skládkou. Pokud se nejedná o biohazardní bydlení, nemůže to být zase tak zlé.

Tak si uvař kafe nebo čaj, dej si něco dobrého a klidně si dej i nohy na stůl, pokud tam pro ně máš místo. Organizace totiž není jen o dokonalosti, ale hlavně i o klidu a ten je potřeba si dopřát minimálně při čtení této knihy.

Vítej v mém světě – s láskou k bydlení.

Seznam kapitol

Úvod

kapitola první
Většinu času

kapitola druhá
Pořádek není cíl: je to nástroj

kapitola třetí
Tvá domácnost, tvá pravidla

kapitla čtvrtá
Pomalá údržba života

kapitola pátá
Méně pravidel, více smyslu

kapitola šestá
Když věci nemají své místo

kapitola sedmá
Jak začít, když se ti nechce

kapitola osmá

Věci, které se samy nevracejí

kapitola devátá

Když už nemáš kam dávat

kapitola desátá

**Děti, partněři a domácí chaos,
včetně zvířátek**

kapitola jedenáctá

Víkendové kouzlo, nebo víkendový stres?

kapitola dvanáctá

Uklizeno a zorganizováno neznamená klid

kapitola třináctá

Organizovaná (většinu času)

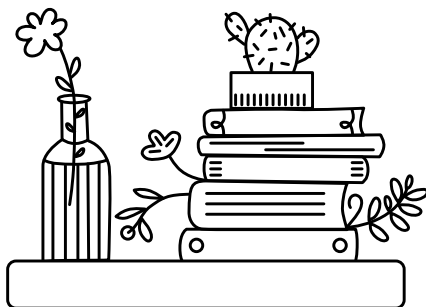
Závěrem

Bonusové výzvy

Poděkování

kapitola první

Většinu času

Trošku doufám, že si nechceš číst další knihu o tom, jak mít doma všechno perfektní. Chceš něco, co bude víc jako život. Alespoň já jsem to tak potřebovala, když jsem knihu začala psát. Tuším, že v tom nejsem sama.

Na internetu se často dělají hranice mezi designem a životem. Buď zvolíš funkčnost, nebo design. Říkám si: A k čemu ta designová věc slouží, když není funkční? Má potěšit oko? Někoho ohromit? A proč vlastně? Proč se mnohdy až zoufale snažíme na někoho zapůsobit tím, že koupíme nějaký brand, značku, a pak se tím chvástáme? Tím nechci říct, že designové kousky jsou špatné. Většinu času nejsou. Ale pokud zvolíme designový kousek, který nám nijak neslouží a ještě nám doma překáží nebo nám ztěžuje či komplikuje život, myslím si, že to není správná volba. Každá věc má své místo. Ale pokud zrovna tobě daná věc neslouží a neobohacuje tě a máš ji jen proto, aby někdo řekl „wau“, tak tohle je špatně.

Za mě by ti totiž žádná věc, kterou si do svého bydlení pořídíš, neměla ztěžovat nebo komplikovat život. Proč si pořizuješ věci, které ti budou hrát na nervy? Pokusím se o přirovnání. Designová nefunkční věc/předmět je jako střevíc s vysokým podpatkem. Jasně, vypadá to dobře, ale při chůzi jdu jako kachna, bojím se každé skulinky, kde se mi může zaseknout podpatek, vypracuji si několik puchýřů, minimálně desetkrát si málem vyvrtnu kotník a pak večer zjistím, jak moc mě bolí nohy a jsem unavená. Ale vypadala jsem dobře. Teda alespoň si to myslím.

Tohle u mě kdysi platilo. Má priorita byla vypadat dobře přesně tak, jako když na sebe koukám před zrcadlem. Jenže to byla jen iluze zmražená v čase. Teď už jsem ve věku, kdy myslím na své zdraví a komfort. Vidím čas a pohyb v prostoru a ne

jen pózu před zrcadlem. Když si kupuji nové kalhoty, cvičně si v nich dřepnu, abych zjistila, zda mi nevylézá zadek. V novém triku se předkloním, zvednu ruce, abych zjistila, zda neukazují více, než jsem chtěla. Dívám se více na funkčnost než na vzhled. To neznamená, že funkční věci jsou škaredé nebo pro staré báby. V dnešní době máme tolik skvělých možností a výběr je někdy až moc štědrý. **Chci, aby mi daná věc opravdu sloužila a obohacovala mě.**

Někde jsem četla, že člověk opravdu dospěje až po třicítce. Je pravda, že přibližně v tomto období jsem začala mnohem víc vyhledávat komfort a pohodlí. Ale je v pořádku říct, že každý to má jinak. Nedávno, když jsem čekala na semaforu na zelenou, šla přes přechod pro chodce dáma v letech v botách na vysokých podpatcích. Kdybych si ji vyfotila, vypadala by hezky. Moc jí to slušelo. Nicméně já paní neviděla na fotce, ale zato jsem viděla její chůzi. Která po dlažebních kostkách ve městě v této obuvi vypadala opravdu komicky. A pak si říkám, kde je pomyslná hranice hezkého a komického. Opravdu potřebujeme mít doma designové kousky od lidí, u kterých nám mnohdy dělá problém zapamatovat si jejich jméno, jen abychom zapůsobili na lidi, kteří daného designéra ani neznají? Myslím si, že jsme se ztratili. Designu v bydlení jsme dali až moc abstraktní volnosti a postupně si tvoříme z domova místo pro výstavu uměleckých kousků. Žijeme v muzeu. Ale sami jsme se do něj uzavřeli. Mnohdy jen proto, abychom potěšili nebo zaujali ostatní.

Ano, jsem interiérová designérka. Víím, jak by měl prostor fungovat. **Ergonomicky, esteticky, energeticky.** Když přijdu do místnosti, rychle vnímám, co by se dalo vylepšit, kam dát světlo, kde ubrat dekorace a co už přetéká. Tohle je moje práce. A miluju ji.

Ale doma? Doma jsem taky máma. Žena. Člověk. A taky jsem někdy unavená, zahlcená nebo prostě rozhozená. A pak je jedno, kolik toho vím o úložných systémech, protože i přes to se na stole hromadí papíry, mikina zůstane přehozená přes opěrku židle a dítě má radost, že si může postavit bunkr z polštářů a dek v obýváku. A já mu to dovolím. **Nechci mít doma muzeum nebo vernisáž. Na tu si raději zajdu někam s kamarádkou.**

Dlouho jsem si myslela, že když už pracuju s prostorem, měla bych mít svůj vlastní domov vždy ve výstavní kondici. Čisté plochy. Nadčasový styling. Voňavé ručníky a pokojové rostliny, které nikdy neuvadnou. Ale to není život. Alespoň ne ten můj.

Skutečný domov, ať už malý byt, nebo dům na kraji města, není výstava. Je to kulisa naší každodennosti. A někdy i chaosu.

Tak co vlastně znamená být organizovaná?

Pamatuju si, jak jsem kdysi objevila první minimalistický účet na Instagramu. Všechno tam bylo bílé, geometrické, s úložnými boxy se štítky. Lehký kontrast zlatavého dubu. **Fascinovalo mě to. A zároveň stresovalo. Tohle já doma nemám. Dělam něco špatně?**

I když jsem měla krásně navržený interiér, pořád tam bylo něco navíc. Někdy polštář, co barevně neseděl, ale dceři dělal radost. Jindy kelímek s pastelkami, co zůstal na jídelním stole. A já si říkala: Je to ještě v pořádku? Nebo už ne? **Když mi přijde návštěva, mám vždy vše schovávat? Skrývat svou identitu? Naši identitu?**

A pak jsem pochopila jednu zásadní věc: Organizovanost není čistota. Není ticho. Není styl.

Je to spíš pocit, že vím, kde co je. Že se mi dobře dýchá. Že mám svůj systém, i když ho nevidí nikdo jiný. Proč bych měla někomu dokazovat, že mám nějaký systém? Každý jsme jiný. Máme rádi jiné barvy. Preferujeme jiný druh stravy. Nebo dokonce máme rádi i jiné sexuální polohy. **No to je skandál!** Tak proč si nemůžeme dopřát i jiný systém v bydlení? Ve svém životě? Proč si do toho necháváme kecat? Někdo má rád koření v kořenkách, někdo zas v originálním balení. Nechme se na pokoji. Lidi, kteří berou život až moc vážně a vše kategorizují, jsou taky v pohodě. Protože jim to funguje. **Každému funguje něco jiného, a pokud je to čisté a slouží nám to, tak je to v pohodě. Pokud nás to doma nevysiluje, je to v pořádku. Alespoň za mě.**

Když prostor dýchá s námi, to je ta pravá svoboda. Ten správný klid.

Vzpomínám si na klientku, která měla doma vše krásné, ale přesto nebyla spokojená. Nemohla se doma pořádně nadechnout. Ukázalo se, že její domov ji spíš vysiloval, než posiloval. A to byl moment, kdy jsme si obě uvědomily, že **organizace má být laskavá. Ne kontrolující.**

Doma by ti mělo být dobře. To je základní funkce bydlení.

A k tomu nevede dokonalost, ale pozornost. Naslouchání. Schopnost rozpoznat, kdy už ti systém víc bere, než dává. Takže jaká je má realita profesionálky? Upřímně? Můžeš být designérka, a přesto nechat ráno na stole zbytek kaše od dítěte,

protože jsi raději místo mytí stolu měla kousek ticha pro sebe. Můžeš mít seřazené vzorníky látek a dřevodekorů v poličce, ale někde v koutu ještě nepověšený obraz, co tam čeká od léta.

Myslím, že právě tahle lidskost v profesi je klíčová. Protože lidé nepotřebují jen „vypadat“ jako někdo, kdo to má pod kontrolou. Chtějí cítit, že žijí ve svém rytmu. Ať už ten jejich rytmus je jakýkoliv. Chtějí cítit, že jejich domov není výkonnostní projekt.

Takže pokud se mě zeptáš, jestli jsem organizovaná, odpovím ti jednoduše.

Organizovaná jsem. Ano. Většinu času.

Ale taky si dovoluju věci nechat být. Odpočinout si. Udělat prioritou sebe, a ne myčku.

A přestože vím, že by v obýváku lépe působilo víc „čistých linií“, někdy prostě nechám na stolku sklenici, rozečtený časopis a malou hračku, kterou mi moje dítě přineslo s tím nejvážnějším výrazem, jaký zvládne. V tu chvíli totiž ta hračka má svůj domov v obýváku. S námi.

A hlavně péče o své okolí není podmíněná dokonalostí. Pár hraček v obýváku nezboří náš vesmír, ale ten dětský ano, pokud jim je tam nenecháme.

Jedna z věcí, které si přeju, aby tahle kniha předala, je to, že **péče vypadá různě.**

Někdy se projevívá v uspořádané skříni. Někdy v tom, že si večer naliješ čaj, sedneš si a rozhodneš se dnes nic neřešit.

Organizace může být systém, ale i atmosféra. Je to o prostředí, ve kterém můžeš fungovat bez zbytečného stresu.

Když organizaci pojmeš jako formu seberespektu, přestane být strašákem a stane se pomocníkem.

Většinu času – a to stačí.

Pokud čekáš, že tahle kniha bude seznamem úkolů, zklamáš tě. Ne že bychom si nedaly pár tipů. Ale hlavně se budeme bavit o tvém nastavení a vnímání. O tom, jak si vytvořit systém, který funguje tobě, ne někomu na sociálních sítích.

Můžeš být organizovaná. I když to není každý den dokonalé.

Můžeš být spokojená. I když jsi dneska nezvládla vyžehlit.

A můžeš mít bydlení, které tě drží nad vodou a nedusí tě pravidly.

Většinu času. A to je dost.